

РЕШЕНИЕ

№ 3665

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2374** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс](#) във връзка със [Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/](#).

Производството е образувано по жалба на ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“, [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], вх. А, ет.8, ап.20 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01/6500/2777/5 от 02.03.2020г, издаден от Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е отказано изплащане на финансова помощ по заявление за окончателно плащане с ИН№ [ЕГН] от 20.12.2018г. в размер на 105 422, 25лв по договор № 201705/04.09.2017г, с който е отказано изплащане на финансова помощ в размер на 527111, 25лв по договор № 201705/04.09.2017г. и с който е определено за възстановяване публично вземане в размер на 463857, 90лв, представляващо БФП, изплатена по договора, която сума е усвоена от предоставената банкова гаранция.

Жалбоподателят ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“ оспорва административния акт като незаконосъобразен. Навежда доводи, че административният акт не е мотивиран съобразно изискванията на закона, което затруднява защитата на търговеца. Искането към съда е да се отмени административния акт в обжалваната част.

По тази жалба е образувано административно дело № 3473/2020г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 7837/22.12.2021г., с което оспореният акт е отменен, при следните съображения:

Установена е следната от фактическа страна: Сключен е договор №

201705/04.09.2017г. между ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“ и Държавен Фонд „Земеделие“ във връзка с подадено от търговеца заявление по проект № [ЕГН] от 23.05.2017г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“ по Национална програма за подпомагане на лозаро-винарския сектор за периода 2014г. – 2018г., към който е сключено Допълнително споразумение № 1 от 30.05.2018г. и №2 от 29.06.2018г.

На 04.09.2017г. е сключен договора№ 201705, като на 20.09.2017г., след представена банкова гаранция, е изплатена финансова помощ в размер на 421 689лв.

На 20.12.2018г. ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“ е подала заявление за окончателно плащане по договора за изплащане на сумата от 105 422,25лв, което е поставило началото на административното производство, по което е издаден оспореният и в настоящото производство акт.

В рамките на производството по изпълнение на административния договор, на 21.09.2018г., в ДФЗ постъпило писмо от Специализираната прокуратура, в което се съдържала информация, че в хода на разследването по ДП № 130/2018 по описа на СО-СП е установено, че 9 еднолични търговеца се явяват свързани лица с бенефициера ЕТ „Миню Стайков- Комерс“, за което доказателство се явявали 9 броя нотариално заверени обратни писма, между които имало и такова с издател ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“. В същото се декларирало, че при всички действия, които К. Д. ще извърши в качеството си на ЕТ „Агрика-Кемелия Димитрова“, във връзка с осъществяваната от нея търговска дейност, в това число и при създаване, засаждане , отглеждане и прибиране на реколтата от дълготрайни насаждения, ще действа изцяло от името и за сметка на М. С. С.. Декларирано било, че действителен притежател на всички имуществени и неимуществени права , които К. Д. ще придобие в качеството си на ЕТ ще бъдат за М. С. С..

Въз основа на възложената проверка от С. се установило, че в кампанията за прием през 2017г. ЕТ „Агрика –Камелия Димитрова“ подала заявление за участие по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“. Съгласно чл.8 ал.1 от Наредба № 2/04.04.2014г., максималният размер на финансовата помощ за мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“ е до 75 % от стойността на действителните разходи за изпълнение на всяка конкретно определена дейност, като максималният размер на всички разходи по проект, подаден от един кандидат в рамките на един прием е до 3 000 000 лв, съгласно разпоредбата на чл.8 ал.7 т.3 от Наредба № 2, финансовата помощ не се предоставя на кандидати и ползватели на помощта, за които се установи, че изкуствено са създали условия за получаване на помощта или за осигуряване на предимство, в противоречие с целите на мярката, ако се установи, че в резултат на свързаността се надхвърля таванът, определен по ал.1.

Според административния орган, от представената от прокуратурата информация се установявало, че е налице безспорна свързаност между ЕТ „Агрика –Камелия Димитрова“ и ЕТ „Миню Стайков- Комерс“, като стойността на разходите по двата проекта са в размер на 3 438 815лв, т.е. над 3 000 000лв.Според органа, основанията за свързаност се групират в следните точки: 1.еднакъв адрес за кореспонденция с ДФЗ; 2.извършване на инвестицията в една и съща административна област-Б. с напълно идентични видове посадъчен материал - Мускат отонел и Т.; 3.еднакъв адрес за контакт на двамата различни като име пълномощници на едноличните търговци с ДФЗ; 4.дейност на пълномощника на единия ЕТ и като пълномощник на другия при подаването на заявление за авансово плащане; 5.еднотипност на инвестициите;

6.банкови сметки на двамата бенифициери в една и съща търговска банка; 7.банковите гаранции, предоставени от двамата бенефициери, са издадени от една и съща търговска банка; 8.един и същи нотариус е заверил пълномощните на упълномощените лица на двамата бенефициери; 9.фактурите, ангажирани от ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“ към подаденото заявление за окончателно плащане са с доставчик „Топаз Мел“ ООД с управител М. С.. По фактура № 63/15.06.2018г изпълнител на одобрените дейности по договора се явява ЕООД „Сънливите лозя“. Същото дружество е сключило договор и с ЕТ „Миню Стайков- Комерс“ за извършване на агротехнически услуги, за продажба на лозов посадъчен материал, за доставка на материали и изграждане на подпорна конструкция на лозя, като управител на това дружество е К. Г. Й.- собственик на ЕТ „Агрокраси-Красимир Йорданов“ - също лице, подписало обратно писмо по предоставените от СП данни; 10.от справка в А. регистър 7 се установило, че ЕТ А. „К. Д.“ е свързано лице с ЕТ „Миню Стайков-Комерс“, ЕТ Т“опаз-Д. Б.“, ЕТ „Грозд –Белун Хазърбасанов“, ЕТ „Танива- Таня Йорданова“ и ЕТ „ Биоплант –Николай Трифонов“ - всички бенефициери на ДФЗ и кандидати по мярка „Преструктуриране и конверсия“.

От правна страна съдът приел следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма, но в несъответствие с материално-правните разпоредби на закона и при неспазване на административно-производствените правила, поради следното:

Съгласно чл.20а ал.1 от ЗПЗП, изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция. Процесният АУПДВ е издаден след изменението на ЗПЗП, ДВ, бр. 51/2019 г., в сила от 28.06.2019 г. и по-конкретно при действието на чл. 27, ал. 6, който препраща към прилагане на правилата и предвидения правен ред в ЗУСЕСИФ.

Съгласно чл. 27, ал. 6 ЗПЗП /нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г. в сила от 28.06.2019 г./, дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 10 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/, се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон. Според ал. 7 на чл. 27 ЗПЗП, също в сила от 28.06.2019 г., дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Съдът приел, че именно това е било и намерението на административния орган, поради това, че във финалната част на оспорения акт е посочил, че същият представлява и акт за нередност по см. чл.14 ал.1 от НОПАНФИПЕС.

Съдът приел, че е налице смесване на двата правни института – този по издаването на акт за определяне на финансова корекция и на акт за определяне на публично държавно вземане.

По същество в един акт изпълнителният директор на ДФЗ е издал три акта, като с първите два е отказал верифициране на суми и изплащането им, наложил е финансова

корекция за извършена нередност по смисъла на чл.8 ал.7 т.3 и §1 т.46 от Наредба № 2/2014г и е определил публично държавно вземане в размер на 463857,90лв, която сума е усвоена от представената банкова гаранция.

Последното съдът приел за нарушение на административно производствените правила, което е съществено и винаги обуславя като правна последица отмяната на акта.

Така мотивиран, съдът отменил оспорения пред него акт.

В хода на проведено касационно производство, ВАС, с Решение № 2396/07.03.2023г. по административно дело № 5838/2022г. е отменил така постановеното решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда, по повод което е образувано настоящото производство. Мотивите на ВАС за отмяна на решението са следните:

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 ЗПЗП /ДВ бр. 51/2019 г. в сила от 28.06.2019 г./ регламентира, че дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/, когато нарушението представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1-9 ЗУСЕСИФ. Според ал. 7 /ДВ бр. 51/2019 г. в сила от 28.06.2019 г./, когато дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ е поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, тя се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК. Текстът на чл. 60 от Регламент /ЕС/ № 1306/2013 г. и този на чл. 8, ал. 7, т. 3 от Наредба № 2/04.04.2014 г., според който „финансовата помощ не се предоставя на кандидати” сочат, че се касае за неспазване на критерии за допустимост по смисъла на чл. 27, ал. 7 ЗПЗП.

Издаването на процесния АУПДВ е станало на 02.03.2020 г., т.е. след изменение на разпоредбата на чл. 27, ал. 6 и 7 ЗПЗП /ДВ бр.51/2019 г., в сила от 28.06.2019 г./, с която са посочени различни основания, обосноваващи издаването на АУПДВ или решение за финансова корекция. Основанията за издаване на АУПДВ в настоящия случай са свързани с критерии, които обосновават допустимост на искането. Съгласно чл. 8, ал. 7, т. 3 от Наредба № 2/04.04.2014 г. финансова помощ не се предоставя на кандидати, които изкуствено са създали условия за получаване на помощта или за осигуряване на предимство, в противоречие с целите на мярката, ако се установи, че в резултат на свързаността се надхвърля таванът, определен в ал. 1. С нормата се поставя условие за предоставяне на финансиране, ето защо то е свързано с изискванията относно допустимостта. Правилно, административният орган е приел, че задължението за възстановяване следва да бъде установено с АУПДВ.

Извел извод за неправилност на мотивите на АССГ поради съществени нарушения на административно-производствените правила, което послужило за единствено основание за отмяна на акта, без да извърши проверка за неговата законосъобразност.

Посочил, че ограничаването на обсега на съдебния контрол е в противоречие с

процесуалните правила, което се преодолява по реда на чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК с отмяна на първоинстанционния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на административния съд, който при новото разглеждане да се произнесе по материалната законосъобразност на АУПДВ.

При така установеното, в хода на настоящото съдебно производство, съдът съобрази следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, който въпрос е разрешен в предходните производства.

При зачитане на мотивите на задължителните указания на касационната инстанция, съдът приема следното:

Актът е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му от закона правомощия.

Същият е в съответната форма, като съдържа подробни мотиви и диспозитив, който им кореспондира.

Съответно е приложена процедурата с издаването на АУПДВ, доколкото издаването на такъв тип акт почива на изменението на нормата на чл. 27, ал.6 и ал. 7 от ЗПЗП, като в случая се касае за основание, свързано с критерии за допустимост, което изисква издаване на АУПДВ, а не налагане на финансова корекция. Последният извод е задължителен за настоящия съд, с оглед мотивите на отменителното решение на ВАС.

Съдът обаче приема, че не са спазени административно-производствените правила в хода на производството, предполагащи предоставяне на право на участие на ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“, с оглед реализиране на правата ѝ в пълен обем; налице е неизпълнение на задължението на органа за пълно и всестранно изясняване на относими факти и обстоятелства; преписката не съдържа всички доказателства, факти от които са приети за релевантни за решаването на спора. Последните обстоятелства, по мнение на настоящия съд, представляват съществени нарушения на административния процес, предвид, че ако не бяха допуснати, би могло да бъде възприет различен правен резултат.

Последното, по мнение на съда, е довело до неправилно приложение и на материалния закон.

Мотивите на съдът в изложената насока са следните:

На първо място, не се спори, че по договор за предоставяне на финансова помощ от 04.09.2017г. ДФ „Земеделие“ се е ангажирал да изплати на ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“ сумата от 527.111.25 лева. Същият е анексиран два пъти, което не се отразява на крайния размер на договорената помощ. Одобрено и реализирано е авансово плащане по заявление от 20.09.2017г.

Подадено е заявление ИН [ЕГН] от 20.12.2018г. от търговеца за окончателно плащане на сумата от 105 422. 25 лева.

В хода на това производство е постъпило писмо от Специализирана прокуратура, което съдържа данни за наличие на изкуствено създадени условия при

усвояване на средствата, които касаят и настоящият жалбоподател.

Спряно е производството по верификация в тази връзка със Заповед № ОЗ-РД-1063/19.03.2018г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. Същата е отменена с Определение от 10.09.2019г. по административно дело № 5209/2019г. на АССГ. Въпреки това и преди него, със Заповед № ОЗ-РД-1064/30.05.2019г. на същия орган производството е възобновено, като е прието, че следва да бъде продължено за извършване на проверка на новооткритите обстоятелства и произнасяне по искането.

Изготвено е уведомление по чл. 26, ал.1 от АПК от същата дата – 30.05.2019г. до ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“, с което същата е уведомена, че във връзка с писмо от 21.09.2018г. от Специализирана прокуратура, същата се явява свързано лице с друг заявител М. С., участващ като търговец ЕТ „Миню Стайков – комерс.“, от която информация са извлекли извод, че е налице нарушение по чл. 8, ал.7, т.3 от Наредба № 2/2014г., поради което същата дължи връщане на усвоената сума, както и не ѝ се дължи изплащане по заявлението за окончателно плащане, както и е постановено началото на производство по издаване на АУПДВ.

Това писмо не е достигнало до адресата си. От данните по делото се установява, че същото е изпращано на адреса, посочен от търговеца като адрес за кореспонденция. Върнала се е без отметка, с отбелязване на дата 26.06.2019г., както и 22.07.2019г. -л. 387 и л. 388 по дело №3473/2020г. От така приложените обратни разписки обаче не се установява причината на липса на отбелязване на връщането на пратката като непотърсена. Органът приел, че следва да премине към връчване по чл. 61, ал.3 от АПК/ в приложимата редакция / впоследствие отм. 10.10.2019г./, съответно чл. 6, ал.10 от Вътрешните правила на ДФ „Земеделие“, съгласно които, когато писмото не е връчено след две изпращания на един и същи адрес, писмото се поставя на таблото за обявление в съответната Областна дирекция на ДФЗ или на интернет страницата на ДФЗ-РА. Представени са данни за публикация на писмото на интернет страницата на ДФЗ. Същото е обявено и на таблото за обявления на ДФЗ, Областна дирекция С. град, съгласно протокол, приложен на лист 400 по дело № 3473/2020г. В същия е посочено, че писмото е останало на таблото в срок от 14 дни / до 26.07.2019г./, където е обявено поради неизвестност на адресите на лицата, до които са адресирани, респ. невъзможност да бъдат връчени на посочен адрес за кореспонденция/ адрес на управление.

Съдът намира така направеното връчване за нередовно, поради следното: Действително, в заявлението на ЕТ „Агрика- Камелия Димитрова“ до ДФЗ, като адрес за кореспонденция е посочен следният: [населено място], [улица], на който са изпращани двете невръчени писма. В данните при органа обаче, вкл. в заявлението за финансиране,

което е по образец, е наличен адресът на регистрацията на търговеца, на който не е правен опит за връчване на писмото. Същият е наличен и предвид изискуемостта от представяне на документ за актуално състояние на дружеството, какъвто фигурира на няколко места в преписката. Налице е и нарочното му прилагане в преписката от страна на органа. В тази връзка не става ясно защо органът не е предприел мерки по връчване на писмото на адреса на търговеца, с който е разполагал по преписката и който е преценил, че следва да свери. Установява се, че същият е актуален към момента на връчване на писмото, но не са правени каквито и да е опити в тази насока, а е предприето действие по обявяване по реда на чл. 61, ал.3 от АПК в действащата си редакция. Нормата се прилага по изключение, което се налага в случай, че адресът не е известен, какъвто не е настоящият случай.

Неуведомяването на адресата на акта за започване на процедура по издаването му невинаги е толкова съществено нарушение, което да води самостоятелно до предпоставки за отмяна. В процесния случай обаче съдът приема, че е налице съществено засягане на правата на адресата, както произтичащите от това последици - непълно изясняване на относимите факти и непопълването на преписката с всички релевантни доказателства.

Това е така, защото лицето е подало заявление за реализиране на окончателно плащане по договор с ДФЗ, което производство е преобразувано от страна на органа в такова по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане, което не е по заявление на лицето, а се изпълнява служебно от органа.

В процесния случай, органът е преобразувал производството пред себе си, като се позовава на новонастъпили обстоятелства и новопредставени доказателства. Запознаването на адресата на акта с тях съдът приема за особено важно, с оглед реализиране на правата му и изясняване на фактите от значение за случая.

Мотивите на органа за преобразуване на производството и за постановяване на акта, предмет на настоящото съдебно производство, са свързани с установяване на индиции за приложимост на разпоредбата на чл. 8, ал.7, т.3 от Наредба 2/04.04.2014г., съгласно която норма финансова помощ не се предоставя на кандидати и ползватели на помощта, за които се установи, че изкуствено са създали условия за получаване на помощта или за получаване на предимство в противоречие с целите на мярката, ако се установи, че в резултат на свързаността, се надхвърля наванът,

определен ал.1 на чл. 8 от Наредбата.

В процесния случай, от мотивите на акта може да се извлече информация, че органът е приел, че е налице изкуствено създаване на условия за получаване на помощта вследствие от свързаността между настоящия жалбоподател ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“ и ЕТ „Миню Стайков“, също заявител и бенефициел по друг договор.

Търговецът ЕТ „Миню Стайков“ не е бил участник в производството нито по заявлението на ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“, респ. по сключването на договор за усвояване на финансирането от този търговец, нито след това – при преобразуването на преписката в такава по издаване на АУПДВ. Нещо повече, заявлението на този търговец, развитието на правоотношението по финансирането му и пр. не са част от преписката. Същите не са приобщавани, не се съдържат и в делото. Последното съдът намира за неизпълнение на задължението на органа по чл. 35 и чл. 36 от АПК за служебно изясняване на всички относими факти и обстоятелства. Производството по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане има санкционен характер, поради което до адресата /ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“/ е следвало да бъде изпратена цялата информация, даваща основание да се предприеме такава процедура. Дори да беше редовно уведомено за производството / а то не е, по изложените по-горе съображения/, лицето не би могло да узнае на база какви факти и обстоятелства е обвинено в създаване на предпоставки за изкуствени условия за получаване на помощта, тъй като в преписката липсват данни относно договорянето и преписката изобщо на другия бенефициер, с когото е обвинено, че създава изкуствени условия.

Последното е създадо предпоставки и за неправилно приложение на материалния закон. Нормата на чл. 8, ал.7, т.3 от Наредбата предписва: Финансовата помощ не се предоставя на кандидати и ползватели на помощта, за които се установи, че изкуствено са създали условия за получаване на помощта или за осигуряване на предимство, в противоречие с целите на мярката, ако се установи, че в резултат на свързаността се надхвърля таванът, определен в ал. 1. На първо място, налице са две хипотези, а именно – изкуствено създаване на условия за получаване на помощта, на второ място – условия за осигуряване на предимство. В процесния случай органът визира свързаност на настоящия жалбоподател и заявител ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“ и ЕТ „Миню Стайков“, но не извежда изводи кое от предложенията на състава на нормата се покрива от това. Последното води до извод за липса на надлежна квалификация на словесното описание на установените факти към съответен състав на норма, към който е подведен. На следващо

място, и при двете хипотези, за да е завършен фактическият състав на нормата и да е основание за нейното приложение, следва да е налице, в условията на кумулативност, и още едно условие, а именно – установеното да е в противоречие с целите на мярката. Мотиви в тази насока липсват в акта. Не на последно място, изпълнението на целия фактически състав, предвижда задължително условие, горните обстоятелства да водят като резултат надхвърляне на тавана, определен в ал.1 от нормата. Ал.1 от нормата препраща към приложение №1 от Наредбата, като предвижда още, че максималният размер на всички разходи по проект или проекти, подадени от един кандидат в рамките на един прием, е 3 000 000 лева.

Съдът намира, че в рамките на административното производство изобщо не е установен и доказан фактическият състав на нормата така, както е предписана от закона. Както бе посочено, същата изисква едно от двете условия – създаване на изкуствени условия или условия за осугиряване на предимство, които да са в противоречие с целите на мярката, както и да е довело до надхвърляне на тавана от приложение №1 и да не е повече от 3 000 000 лева. В процесния случай, органът в мотивите на акта посочва бланкетно, че стойността на разходите по двата проекта, изпълнявани от едноличните търговци надхвърля сумата от 3 000 000 лева, тъй като общата им стойност е 3 438 815.00 лева. Не е обсъждано приложение № 1 от Наредбата, а директно е визирано второто изречение на нормата, касаещо максималния размер на площта. Данни за размера на сумата, договорена от ЕТ „Миню Стайков“ не се намират в кориците на преписката и делото. Т.е., дори и преписката да беше предявена на настоящия жалбоподател, той не би могъл да реализира правата си, тъй като няма как да бъдат проверени заявените твърдения за размера на помощта по двата проекта.

Съдът не намира опора и в това, че двата проекта са обединени като сумиране, /макар и без приложени доказателства за размера на проекта, който не е предмет на настоящото дело/. Нормата забранява максималният размер на всички разходи по проект или проекти, подадени от един кандидат в рамките на един прием, да надвишава 3 000 000 лева. В случая е налице сумиране на двата проекта, както вече се посочи без данни по преписката за втория такъв. Последното не намира опора в нормата. Касае се за два самостоятелни проекта, които са отговаряли на заявените от органа критерии. Касае за финансиране по конкретна мярка на различни търговци и относно различни земеделски земи, подробно описани в преписката по финансиране на ЕТ „Агрика – Камелия Димитрова“. Възприемането на проектите като един, ползите от който ще

бъдат усвоени в патримониума на ЕТ „Миню Стайков“ представлява предположение и не е доказано в рамките на развитото се административно производство. За целта са обсъдени единствено представените от Специализираната прокуратура документи, представляващи доказателства в досъдебното производство по отношение на свързаност на двете лица, а не е направен реален анализ на проектите, предмет на финансиране. Според дефиницията на понятието е видно, че обхватът на "изкуствените условия" е по-широк от изрично посочения в разпоредбата на чл. 8, ал. 7, т. 3 от Наредба № 2 от 4 април 2014 г., и същият включва не само правна, но и фактическа свързаност между кандидатите. Безспорно правна свързаност в случая не е налице, тъй като кандидатите не са свързани предприятия по смисъла на ЗМСП, нито осъществяват фактическия състав на свързаност по [Търговския закон](#). От друга страна, описаните по-горе фактически обстоятелства, макар и да индицират към твърдяната от ответника фактическа свързаност между лицата - едни и същи пълномощници, седалища и адрес на кореспонденция, не мотивират изводът на ДФЗ, че чрез верига от правни и фактически действия всъщност се създава привидност за съответствие с критериите за допустимост за подпомагане по мярката от страна на жалбоподателя. Недоказан остава изводът, че целта на представеното проектно предложение е друго лице / а не кандидатът / да получи финансовата облага от прилагането на мярката, с което не биха се постигнали целите на финансовото подпомагане по мярката, посочени в чл. 1 от Наредба № 2 от 4 април 2014 г. Касае се за последващ контрол, при който органът пост фактум, след одобряване на разходите на проекта, приема наличие на недопустимост, поради което – при липса на конкретно обсъждане на вече финансирания проект и извода за реалното получаване на сумите по проекта само от едно лице почива върху предположения, поради което съдът приема, че се явява в противоречие с принципа на предвидимост и последователност.

Не на последно място, не е изследвана хипотезата на чл. 44, ал.8, т. 4 от Наредба №2/2014г., която предвижда при аналогична хипотеза за установяване на създадени изкуствени условия, да бъде отказано напълно или частично плащане. При тази конструкция на нормата, съдът приема, че органът задължително дължи мотиви защо е възприел избора от него вариант – в случая пълен отказ да бъде извършено плащането. Касае се за предоставена от нормативния акт преценка по целесъобразност, която подлежи на съдебен контрол по реда на чл. 169 от АПК. Когато за органа е предвидена такава възможност, както съдът приема, че е в процесния случай, същият задължително дължи мотивиране на избора от него

по-неблагоприятен вариант за адресата на акта, в случая бенефициер по проекта.

Така изложените мотиви водят до извод за незаконосъобразност на административния акт, поради допуснати съществени нарушения, засегнали правата на жалбоподателя, неизясняване в пълнота на относими факти и обстоятелства, недоказване на такива, които са елементи от фактическия състав на приложената норма, немотивиране на релевантни за приложената норма изводи, основания за отмяна на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

След отмяна на акта, същият следва да бъде върнат на органа за ново произнасяне, тъй като формално е постановен по заявление на ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“ за изплащане на окончателно плащане по договора- Същият следва да се произнесе отново в 14-дневен срок, при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдените деловодните разноски в размер на 50.00лв., доколкото разноски за адвокатско възнаграждение не са ангажирани в производството.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. второ и чл. 173, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № 01/6500/2777/5 от 02.03.2020г, издаден от Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е отказано изплащане на финансова помощ по заявление за окончателно плащане с ИН№ [ЕГН] от 20.12.2018г. в размер на 105 422, 25лв по договор № 201705/04.09.2017г, с който е отказано изплащане на финансова помощ в размер на 527111, 25лв по договор № 201705/04.09.2017г. и с който е определено за възстановяване публично вземане в размер на 463857, 90лв, представляващо БФП, изплатена по договора, която сума е усвоена от предоставената банкова гаранция.

ВРЪЩА делото като преписка на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за ново произнасяне по заявлението на ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“ в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати в полза на ЕТ „Агрика-Камелия Димитрова“-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], вх. А, ет.8, ап.20 сумата от 50.00лв. /петдесет лева/

разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: